

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 667/2018-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., Ivanská cesta 30/B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Weis, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014 za účasti Okresného súdu Žiar nad Hronom a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Žiar nad Hronom povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 598,26 € (slovom päťstodevät'desiatosem eur a dvadsaťšesť centov) na účet jej právneho zástupcu advokátskej kancelárie Weis & Partners s. r. o., Ivanská cesta 30/B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo „povinná“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Weis, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Er 376/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a pod sp. zn. 2 Er 321/2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení povinnej v už uvedených exekučných konaniach o vymoženie peňažnej pohľadávky na základe nesplatennej úverovej zmluvy. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že okresný súd nerozhodol právoplatne o jej návrhu na odklad a zastavenie exekúcie za takmer štyri roky do podania ústavnej sťažnosti, a to napriek tomu, že predseda okresného súdu listom

z 2. novembra 2017 uznal sťažovateľkinu sťažnosť na prietahy za dôvodnú a súčasne prijal opatrenie v podobe pohovoru s príslušnou sudkyňou, aby veci venovala zvýšenú pozornosť.

3. Sťažovateľka sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, čo odôvodnila aj tým, že okresný súd už raz uznal jej sťažnosť na prietahy za dôvodnú, no napriek tomu v predmetných veciach nekonal tak, aby k neodôvodneným prietahom nedochádzalo.

4. Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1. Základné právo alebo sloboda sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaniach vedených Okresným súdom Žiar nad Hronom pod spisovou značkou 5Er/376/2014 a 2Er/321/2014, bolo porušené.

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Žiar nad Hronom, aby v konaniach vedených pod spisovou značkou 5Er/376/2014 a 2Er/321/2014 konal bez zbytočných prietahov.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľke [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Žiar nad Hronom povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľke trovy právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Žiar nad Hronom povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľky do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

5. Ústavný súd výzvou z 11. októbra 2018 vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k opodstatnenosti sťažnosti. Predseda okresného súdu uviedol, že nemožno namietat právnu a skutkovú náročnosť v predmetných exekučných konaniach, hoci samotné konania v oboch prípadoch boli neprimerane predĺžené, čo bolo spôsobené neprimerane vysokým nápadom doručených exekučných vecí na okresnom súde v rokoch 2012 – 2016. Vzhľadom na to, že v čase vybavovania sťažnosti v oboch prípadoch došlo k zastaveniu exekúcie (konanie bolo skončené) a stav právnej neistoty sťažovateľky bol odstránený,

predseda okresného súdu navrhoval, aby ústavný súd podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z pripojených vyjadrení zákonných sudcov vyplynulo, že rozhodovanie okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 321/2014 bolo právoplatne ukončené pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinnou v exekučnom konaní (4. septembra 2018, pozn.). Naopak, rozhodovanie okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014 bolo právoplatne ukončené až po podaní sťažnosti ústavnému súdu 23. novembra 2018.

6. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 667/2018-28 zo 6. decembra 2018 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014. Rovnakým uznesením ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 321/2014, pretože toto konanie bolo už pred podaním sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené.

7. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 Er 376/2014 zistil tento priebeh konania pri rozhodovaní okresného súdu ako exekučného súdu o návrhu sťažovateľky na zastavenie a odklad exekúcie:

- Dňa 5. decembra 2014 doručil súdny exekútor okresnému súdu návrh povinnej na zastavenie a odklad exekúcie.

- Dňa 24. novembra 2015 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením zamietol návrh povinnej na odklad exekúcie (výrok č. I uznesenia, pozn.) a návrh na zastavenie exekúcie (výrok č. II uznesenia, pozn.).

- Dňa 7. apríla 2016 okresnému súdu bolo doručené odvolanie povinnej proti uzneseniu okresného súdu z 24. novembra 2015.

- Dňa 19. mája 2016 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávneného k odvolaniu povinnej.

- Dňa 7. augusta 2017 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie povinnej k vyjadreniu oprávneného.

- Dňa 8. augusta 2017 okresný súd zaslal vyjadrenie povinnej oprávnenému a súdnemu exekútorovi.

- Dňa 23. augusta 2017 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávneného k vyjadreniu povinnej zo 7. augusta 2017.

- Dňa 6. septembra 2017 okresný súd zaslal povinnej vyjadrenie oprávneného z 23. augusta 2017.

- Dňa 18. septembra 2017 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie povinnej k vyjadreniu oprávneného z 23. augusta 2017.

- Dňa 13. októbra 2017 okresnému súdu bolo doručené ďalšie vyjadrenie povinnej k vyjadreniu oprávneného z 23. augusta 2017.

- Dňa 17. októbra 2017 okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

- Dňa 5. decembra 2017 krajský súd uznesením zrušil uznesenie okresného súdu z 24. novembra 2015 v jeho II. výroku (zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie, pozn.) a vo veci odvolaním napadnutého I. výroku predmetného uznesenia okresného súdu vrátil krajský súd vec okresnému súdu bez rozhodnutia, pretože podaním odvolania proti I. výroku predmetného uznesenia okresného súdu obsadeného vyšším súdnym úradníkom sa v súlade príslušnými procesnoprávnymi predpismi predmetný výrok zrušil s tým, že o ňom bol povinný znova rozhodnúť sudca okresného súdu.

- Dňa 10. októbra 2018 okresný súd uznesením povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie (výrok č. 1), exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (výrok č. 2) a oprávneného zaviazal nahradiť trovy konania povinnej v rozsahu 100 % (výrok č. 3). Toto uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2018.

- Dňa 11. januára 2019 okresný súd uznesením rozhodol o náhrade trov konania povinnej.

8.1 Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom zo 4. januára 2019 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k možnosti upustenia od ústneho verejného pojednávania vo veci. Predseda okresného súdu prípisom zo 16. januára 2019 súhlasil, aby ústavný súd v predmetnej veci upustil od ústneho pojednávania v konaní vo veci samej.

8.2 Ústavný súd taktiež prípisom zo 4. januára 2019 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, ktoré mu v prílohe zaslal, ako aj k otázke vhodnosti ústneho pojednávania. Stanovisko právneho zástupcu sťažovateľky bolo ústavnému súdu doručené 18. januára 2019, pričom v tomto stanovisku sťažovateľka zotrvala na podanej sťažnosti, reagovala na vyjadrenia predsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne v napadnutom konaní a súhlasila s upustením od ústneho pojednávania v tejto veci.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014 pri rozhodovaní o návrhu na odklad exekúcie a o návrhu na zastavenie exekúcie došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12.1 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

12.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne

realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,
- správanie účastníka súdneho konania a
- postup samotného súdu.

Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

17. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd sa nestotožňuje s vyjadrením zákonnej sudkyne v predmetnom exekučnom konaní, podľa ktorej išlo o skutkovo a právne zložitú vec. Posúdenie, či právny vzťah medzi účastníkmi konania možno považovať za spotrebiteľský zmluvný vzťah, resp. či rozhodcovská doložka bola vyhotovená vopred v štandardizovanej formulárovej zmluve bez toho, aby mal spotrebiteľ možnosť ovplyvniť jej obsah, predstavuje bežnú súčasť činností exekučných súdov. Taktiež nemožno za právne komplikované považovať posudzovanie, či boli splnené zákonné podmienky na odklad exekúcie. S poukazom na skutočnosť, že exekučné súdy

rozhodujú v absolútnej väčšine prípadov „od stola“, t. j. bez potreby nariaďovať pojednávanie, a taktiež s poukazom na skutočnosť, že rozsah a ani obsadenie účastníkov konania sa v predmetnom exekučnom konaní nemenilo, predmetnú vec nemohol ústavný súd považovať ani za skutkovo zložitú. Zložitost' veci preto ústavný súd v tomto prípade nemohol považovať za skutočnosť, ktorá by podstatnou mierou prispela k dĺžke napadnutého konania.

18. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu, konštatuje, že správanie sťažovateľky ako povinnej v napadnutom exekučnom konaní nemalo negatívny vplyv na dĺžku konania. V predmetnom exekučnom konaní sťažovateľka predložila okresnému súdu svoje podanie (návrh na zastavenie a odklad exekúcie, resp. opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu), pri vybavovaní ktorého vznikali na strane okresného súdu objektívne prieťahy. Správanie strán v napadnutom konaní podľa ústavného súdu preto nevytváralo ani teoreticky prekážky pre (možný) plynulý postup okresného súdu.

19.1 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Z doterajšieho priebehu napadnutého konania popísaného v bode 7 odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že došlo k trom výrazným obdobiam neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (obdobie od 5. decembra 2014 do 24. novembra 2015 v trvaní 11 mesiacov – pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o návrhu na zastavenie a odklad exekúcie, obdobie od 19. mája 2016 do 7. augusta 2017 v trvaní 15 mesiacov – keď okresný súd po tom, čo mu bolo doručené vyjadrenie oprávneného k odvolaniu povinnej, zostal úplne nečinný a obdobie od 5. decembra 2017 do 10. októbra 2018 v trvaní 10 mesiacov – keď okresnému súdu trvalo neprimerane dlho vydať rozhodnutie po tom, čo jeho pôvodné rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty strán preskúmaného exekučného konania. V napadnutom konaní pri rozhodovaní o návrhoch sťažovateľky v rámci exekučného konania teda došlo k neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu

v celkovej dĺžke 3 rokov, čo možno v kontexte danej veci považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

19.2 Vo vzťahu k argumentácii predsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne, ktorí poukazovali na vysoký nápad exekučných vecí v rokoch 2012 až 2016 a nevyhovujúcu personálnu situáciu na exekučnom oddelení okresného súdu, ústavný súd uvádza, že v podobných súvislostiach už viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03, II. ÚS 140/2017), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu strán v súdnom konaní a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

20. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 376/2014 porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

22. Ústavný súd poukazuje na to, že podľa prehľadu úkonov v napadnutom konaní bolo už 23. novembra 2018 okresným súdom právoplatne rozhodnuté o návrhu sťažovateľky na zastavenie a odklad exekúcie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nevyhovел sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu), pretože takýto príkaz uložený okresnému súdu v aktuálnej procesnej situácii nemá žiadne opodstatnenie.

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

25.1 Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

25.2 Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €. Ústavný súd považoval sťažovateľkou uplatnenú sumu za neprimeranú, pretože ju nedokázala podoprieť relevantnými dôvodmi (bod 3). Ústavný súd v konečnom dôsledku prijal sťažnosť sťažovateľky len v jednom z dvoch napádaných exekučných konaní a samotné uznanie predsedu okresného súdu, že pri vybavovaní podania povinnej v exekučnom konaní došlo zo strany okresného súdu k prieťahom, nie je dostatočným záverom na priznanie finančného zadosťučinenie v požadovanej výške. Ústavný súd ale prihliadol na skutočnosť, že v napadnutom exekučnom konaní došlo očividne k neodôvodneným prieťahom zo strany okresného súdu a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (bod 2 výroku tohto nálezu).

27.1 Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho.

27.2 Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

28. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním právnym zástupcom. Sťažovateľka si uplatnila túto náhradu trov konania bez toho aby ju vyčíslila.

29. Ústavný súd priznal právnenému zástupcovi sťažovateľky náhradu trov konania v sume 598,26 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 3 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy z 3. septembra 2018, vyjadrenie sťažovateľky z 18. januára 2019). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2018 v sume 153,50 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a za rok 2019 v sume 163,33 €. Tiež zo sadzby

za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2018 v sume 9,21 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky) a za rok 2019 v sume 9,80 €. Súčet vo výške 498,55 € bol navýšený o daň z pridanej hodnoty so sadzbou 20 % (99,71 €), pretože sťažovateľka k svojej sťažnosti pripojila osvedčenie jej právneho zástupcu o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke ako náhradu trov právneho zastúpenia, preto predstavovala výšku 598,26 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

30. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2019